

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **ŠH**, zastoupen JUDr. Pavlem Kiršnerem, advokátem, se sídlem Praha 2, Rumunská 12, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 1666/2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2017, vydaného pod číslem 786/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro ekonomiku (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 3. 2017, č. j. KRPA-14067-8/ČJ-2017-0000VO-Š. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně shledal, že žalobce podle § 96 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) odpovídá v rozsahu 100% za schodek na převzatých hodnotách, které byl povinen vyúčtovat. Uvedený schodek vznikl tím, že žalobce v rozporu s čl. 9 odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 190/2012 ze dne 7. 12. 2012, kterým se

upravuje postup při manipulaci s pokutovými bloky a finančními prostředky vybranými v blokovém řízení a kterým se mění závazný pokyn policejního prezidenta č. 221/2011, kterým se upravují některé postupy v řízení o přestupcích (dále jen „závazný pokyn“), nemanipuloval s finančními prostředky vybranými v blokovém řízení tak, aby nedošlo k jejich ztrátě, odcizení, poškození nebo zničení, a tím způsobil škodu na majetku České republiky, se kterým je příslušné hospodařit Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, ve výši 7 700 Kč. Žalobce se nezprostil odpovědnosti ani z části, neboť neprokázal, že schodek vznikl zcela nebo z části bez jeho zavinění. Správní orgán I. stupně současně v souladu s § 96 odst. 3 zákona o služebním poměru uložil žalobci povinnost schodek v plné výši nahradit.

Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 22. 2. 2017 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věcech služebního poměru týkající se náhrady škody za schodek na finančních prostředcích. Důvodem pro zahájení řízení byla skutečnost, že dne 15. 6. 2016 ppor. D. při kontrole pokutových bloků a finančních prostředků vybraných v blokovém řízení zjistil, že žalobci chybí finanční prostředky za uložené blokové pokuty ve výši 7 700 Kč. Žalobce k dané věci uvedl, že výše uvedená finanční hotovost mu byla odcizena z uzamčené skříňky v šatně v areálu Kongresová, a to v době od 21,00 hod dne 14. 6. 2016 do 13,40 hod dne 15. 6. 2016. Žalobce vypověděl, že měl finanční prostředky uloženy v peněžence, kterou měl v batohu ve své skříňce v šatně. Popsané skutečnosti vyplývají z Hlášení škodní události ze dne 11. 1. 2017 a Protokolu o vyšetření škodní události ze dne 8. 2. 2017.

V uvedené věci bylo rovněž vedeno příslušnými služebními funkcionáři kázeňské řízení, které bylo zakončeno rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016, č. 325/2016 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru a byl mu uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % po dobu tří měsíců.

Dne 20. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně shora označené rozhodnutí, dle něhož žalobce odpovídá za vzniklý schodek ve výši 7 700 Kč. V odůvodnění správní orgán I. stupně shrnul průběh správního řízení a odkázal na § 96 odst. 1 a 3 zákona o služebním poměru, dle něhož je příslušník povinen nahradit schodek, za který je odpovědný, v plné výši. Zároveň uvedl, že z popisu pracovního místa žalobce vyplývá, že má hmotnou odpovědnost za hodnoty svěřené k vyúčtování (pokutové bloky), o čemž byl také řádně informován.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 11. 4. 2017 odvolání, doplněné dne 2. 5. 2017, v němž zdůraznil, že správní orgán I. stupně nepřihlédl ke skutečnostem tvrzeným žalobcem a k navrženým důkazům. Při šetření dané krádeže bylo zjištěno, že finanční hotovost ukradla z žalobcovy skříňky neznámá osoba, které se podařilo skříňku rozviklat a vytvořit tak mezeru o šířce cca 10 cm a finanční hotovost touto cestou odcizit. Žalobce odkázal na čl. 2 odst. 3 závazného pokynu, dle něhož je vedoucí pracovník výkonného organizačního článku povinen zajistit podmínky pro bezpečné uložení pokutových bloků a vybraných finančních prostředků. Dle žalobce tyto podmínky nebyly splněny. V daném případě rovněž nebylo prokázáno žalobcovo zavinění a bezpečnostní sbor nepřijal nezbytná opatření k objasnění krádeže.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Žalovaný zamítl odvolání žalobou napadeným rozhodnutím, přičemž zdůraznil, že byly splněny všechny zákonné předpoklady pro vznik žalobcovy odpovědnosti. Skutkové okolnosti byly dostatečně zjištěny již v rámci shora uvedeného kázeňského řízení, včetně skutečnosti, že žalobci byla přidělena uzamykatelná schránka č. 11 v instruktážní místnosti oddělení řízení dopravy v souladu s čl. 2 odst. 3 závazného pokynu a do této schránky měl žalobce finanční prostředky uložit. Žalobce proto pochybil, když takto nepostupoval, přičemž polemika ohledně míry ochrany je pro dané řízení nepodstatná. Žalovaný připomněl, že v případě odpovědnosti dle § 96 zákona o služebním poměru se zavinění příslušníků presumuje (služební funkcionář ji neprokazuje) a příslušníku je dána možnost vyvinění. V řešeném případě se však žalobce z odpovědnosti za spáchaný skutek nevyvinil.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě uvádí, že byl shledán vinným z kázeňského přestupku, neboť nesplnil základní povinnosti příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru a nepostupoval v souladu s čl. 9 odst. 1 závazného pokynu. Žalobce k tvrzenému porušení povinnosti uvádí, že uložil pokutové bloky a finanční prostředky vybrané za pokuty ve své šatní skříni v uzamčené šatně, která se nacházela v části budovy oddělené od ostatních prostor mřížemi chráněnými kódem a dveřmi se zámkem. Do této části budovy měla přístup pouze četa, jíž je žalobce příslušníkem. Šatní skříňka je rozdělena na dvě části, přičemž žalobce vložil brašnu obsahující pokutové bloky a finanční prostředky do své čepice, kterou uložil do batohu, a ten uzamkl visacím zámkem ve spodní části skříně. Neznámá osoba však tyto finanční prostředky ze skříně ukradla. Žalobce navrhuje, aby si soud vyžádal od žalovaného protokol o vyšetřování krádeže a provedl ho jako důkaz v rámci soudního řízení.

Žalobci je vyčítáno, že neuložil pokutové bloky a finanční prostředky do uzamykatelné schránky č. 11 v instruktážní místnosti oddělení řízení dopravy, která je mu za tímto účelem dle čl. 3 odst. 2 závazného pokynu doporučena. Žalobce je přesvědčen, že mu jeho zaměstnavatel nezajistil podmínky pro bezpečné uložení daných předmětů, čímž porušil svou zákonnou povinnost. Právě z toho důvodu se žalobce rozhodl uložit finanční prostředky do šatny. Plechové schránky, které jsou v instruktážní místnosti, dle mínění žalobce nezajišťují bezpečné uložení pokutových bloků a tato ochrana je nižší ve srovnání s šatnou. Vstup do instruktážní místnosti byl zajištěn pouze skrze dveře s klikou (v porovnání s mříží v šatně), které pravidelně nebyly ani dovřeny. Okolo této místnosti procházel širší okruh lidí v porovnání s šatnami a výdejní okénko na zbraně a střelivo bylo často neobsazené. Žalobce se nadto dozvěděl, že z této místnosti již byly v minulosti odcizeny bloky, a proto zvolil jiné, bezpečnější úložiště. Žalobce navrhuje provedení výslechu svědků za účelem potvrzení těchto skutečností. Nadto záleží na samotném příslušníku, jakým způsobem zajistí ochranu pokutových bloků a finančních prostředků.

Žalobce zdůrazňuje, že odpovědnost za kázeňské přestupky je subjektivního charakteru, ovšem správní orgány se otázkou zavinění nikterak nevypořádaly. Správní orgán I. stupně pouze uvedl, že čin byl spáchán z vědomé nedbalosti (viz § 50 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru], aniž své tvrzení odůvodnil. Žalobce nejednal nedbale, neboť zvolil řešení, které považoval za nejbezpečnější.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Žalobce upozorňuje, že čl. 9 odst. 1 závazného pokynu se týká výhradně pokutových bloků, nikoliv vybraných finančních prostředků. V daném případě však pokutové bloky nebyly dotčeny, a proto žalobce dané ustanovení neporušil. Žalobce tak byl shledán vinným za jednání, které nenaplnňuje znaky kázeňského přestupku. Odkaz žalovaného na § 96 zákona o služebním poměru je irelevantní, neboť toto ustanovení upravuje odpovědnost vzniklou v důsledku schodku na svěřených hodnotách, nikoliv primární povinnost, jejíž porušení by mohlo být sankcionováno jako kázeňský přestupek. Dále žalobce upozorňuje na skutečnost, že znění čl. 10 odst. 1 a 3 závazného pokynu je nejasné a žalovaný tento článek interpretuje v napadeném rozhodnutí zcela zmatečně. Žalobci v předcházejícím řízení nebylo dostatečně prokázáno, že tento článek porušil, tedy že měl u sebe bezdůvodně částku převyšující 10 000 Kč. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečně vymezen skutek, kterým měl žalobce porušit, a správní orgán nadto postupoval v rozporu se zásadou zákazu *reformatio in peius*. Správní orgány se nezabývaly otázkou, zda žalobce neměl specifický důvod, pro nějž si u sebe ponechal větší obnos, než kolik stanovuje závazný pokyn. Žalovaný taktéž nerozhodl o žalobcově odvolání ze dne 18. 8. 2016 ve lhůtě stanovené v § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru.

Žalobce závěrem navrhuje, aby soud v případě, že neshledá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, upustil od uložení trestu nebo ho alespoň snížil. Dle jeho názoru samotné projednání věci bez uložení kázeňského trestu postačuje k naplnění preventivní funkce trestu.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve upozorňuje, že žalobce v žalobě opakovaně napadá rozhodnutí o spáchání kárného přestupku ze dne 7. 12. 2016, ačkoliv se jedná o pravomocné rozhodnutí, které není předmětem nynějšího soudního přezkumu. Žalobce v tomto smyslu namítá, že nebylo prokázáno jeho zavinění během řízení o přestupku, dále napadá znění čl. 10 závazného pokynu a vymezení skutku v rozhodnutí o přestupku. Napadeným rozhodnutím je však řešena otázka náhrady škody, za kterou je žalobce odpovědný, nikoliv kázeňský přestupek. V odůvodnění rozhodnutí prvního stupně je toliko odkazováno na skutkové okolnosti škodní okolnosti, které byly zjištěny v rámci řízení o kázeňském přestupku a jsou shrnuty v rozhodnutí o přestupku.

Dále žalovaný uvádí, že žalobce se zřejmě domnívá, že je mu kladeno za vinu porušení čl. 9 odst. 1 závazného pokynu tím, že neuložil finanční prostředky do vyhrazené schránky. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalobce porušil obecnou povinnost zajišťovat ochranu svěřených pokutových bloků a finančních prostředků, která vyplývá přímo z § 96 zákona o služebním poměru. Je na daném příslušníkovi, jakým způsobem zajistí ochranu svěřených prostředků, a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu k tomu podmínky. Pokud však příslušník tuto možnost nevyužije a uloží finanční prostředky jinde, nese za jejich ztrátu odpovědnost.

Ohledně polemiky stran interpretace čl. 9 odst. 1 závazného pokynu žalovaný cituje celé znění tohoto ustanovení, z jehož věty páté jasně vyplývá, že se vztahuje i na vybrané finanční prostředky za uložené blokové pokuty. Dále žalovaný připomíná plné znění § 96 zákona o služebním poměru a zdůrazňuje, že v řešeném případě byly splněny veškeré předpoklady pro vznik odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, včetně zákonem presumovaného zavinění, ze kterého se žalobce nevyvinil.

K námitce výše finančních prostředků žalovaný odkazuje na přípis č. j. KRPA-231450-1/ČJ-2016-000650Z075, z něhož je zřejmé, že žalobce na základě kontroly pokutových bloků dne 15. 6. 2016 měl mít u sebe částku 14 300 Kč, nadřízenému odvedl částku 4 400 Kč s tím, že zbytek, tj. částku 9 900 Kč má uloženou ve své šatní skříňce. Na místě však zjistil, že má v peněžence pouze 2 200 Kč a 7 700 Kč mu někdo odcizil. Na základě této skutečnosti vznikla škoda ve výši 7 700 Kč, která byla po žalobci oprávněně požadována rozhodnutím prvního stupně, resp. žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

V replice ze dne 9. 2. 2018 žalobce dodává, že si je vědom plného znění čl. 9 závazného pokynu, ovšem nesouhlasí s interpretací předestřenou žalovaným. Dle žalobce je třeba dané ustanovení vykládat tak, že pátá věta sice stanoví obdobný postup v případě již vybraných finančních prostředků, ovšem tento obdobný postup se nevztahuje k větě první daného článku („úřední osoby, pověřený nebo určený pracovník manipuluje s převzatými pokutovými bloky tak, aby nedošlo k jejich ztrátě, odcizení, nebo zničení“), ale pouze určuje postup při ztrátě, odcizení nebo zničení vybraných finančních prostředků. Tuto interpretaci podporuje i užití slova „postupuje“ v páté větě čl. 9 závazného pokynu, nikoliv slova „manipuluje“. Obdobný postup se uplatní „v případě ztráty, odcizení nebo zničení“, kdežto první věta uvedeného ustanovení upravuje situaci před tím, než k jedné z těchto situací reálně dojde.

Dále žalobce zdůrazňuje, že finanční prostředky byly odcizeny bez jeho zavinění, což ho vyvíňuje z odpovědnosti za schodek. Žalobce zejména uvedl, že finanční prostředky bezpečně uložil v šatně, kde byly lépe zabezpečeny než v instruktážní místnosti. Nejednal tedy nedbale a nesvědomitě, na rozdíl od případu, kdyby např. peněžní prostředky ponechal v lehce přístupné zásuvce. Žalovaný se však těmito skutečnostmi nikterak nezabýval.

Žalobce je přesvědčen, že podmínky vytvořené bezpečnostním sborem pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami byly zcela nevyhovující. Plechové schránky nacházející se v instruktážní místnosti nezajišťují dostatečnou bezpečnost a nevyhovují českým technickým normám pro skladování munice. Zajištění ostrahy a bezpečnosti instruktážní místnosti bylo v porovnání se šatnou o mnoho slabší. Tuto skutečnost dosvědčuje i to, že žalobce na nevyhovující podmínky instruktážní místnosti upozornil a bezpečnostní sbor přistoupil k posílení její ostrahy. Tímto postupem tedy uznal, že původní zabezpečení instruktážní místnosti bylo nedostatečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Žalobcem navržené důkazy soud neprovedl, neboť byly pro posouzení věci nadbytečné (v podrobnostech viz níže).

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 96 odst. 1 zákona o služebním poměru „příslušník ustanovený na služebním místě, s nímž je spojena povinnost převzít hodnoty, které je povinen vyúčtovat (například hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu), odpovídá za schodek vzniklý na těchto hodnotách. Za svěřené hodnoty může společně odpovídat více příslušníků“.

Dle § 96 odst. 2 zákona o služebním poměru „příslušník se zproští odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, zejména tím, že bezpečnostní sbor nevytvořil podmínky pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami“.

Dle § 96 odst. 3 zákona o služebním poměru „příslušník, který odpovídá za schodek, je povinen nahradit schodek v plné výši“.

Dle čl. 9 odst. 1 závazného pokynu „úřední osoby, pověřené nebo určený pracovník manipuluje s převzatými pokutovými bloky tak, aby nedošlo k jejich ztrátě, odcizení, poškození nebo zničení. Ztrátu, odcizení, poškození nebo zničení pokutových bloků hlásí úřední osoba, pověřená nebo určený pracovník neprodleně svému nejbližšímu nadřízenému a o události sepíše úřední záznam. Za účelem splnění povinnosti uvedené v odstavci 4 nadřízený bezodkladně informuje o této události příslušného určeného pracovníka. V případě odcizení se podílí na přijetí opatření k objasnění skutku. Obdobně postupuje úřední osoba, pověřená nebo určený pracovník i v případě ztráty, odcizení nebo zničení již vybraných finančních prostředků za uložené blokové pokuty. Za zničený pokutový blok se považuje blok, který v důsledku jeho poškození nelze jednoznačně identifikovat, nebo který byl zcela zničen“.

Soud nejprve považuje za nutné upřesnit, že žalobce nyní projednávanou žalobou napadá rozhodnutí, kterým byl v souladu s výše citovaným § 96 odst. 1 zákona o služebním poměru shledán odpovědným za schodek na svěřených hodnotách (finančních prostředcích vybraných za blokové pokuty). Z výroku napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvního stupně ze dne 20. 3. 2017 vyplývá, že příslušní služební funkcionáři v daném řízení neposuzovali žalobcovu odpovědnost za kázeňský přestupek; tato otázka byla předmětem řízení zakončeného pravomocným rozhodnutím č. 325/2016 ze dne 7. 12. 2016, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru.

S ohledem na právě řečené soud shledal nepřipustné žalobní námitky směřující proti rozhodnutí o přestupku, neboť toto rozhodnutí není předmětem nynějšího soudního přezkumu. Konkrétně se jednalo o námitky uvedené pod bodem VI., týkající se otázky zavinění v řízení o kázeňském přestupku, pod bodem VIII. a X., kde žalobce odmítal vytýkané porušení čl. 10 odst. 1 a 3 závazného pokynu, pod bodem IX. a XI., a to v části směřující proti nedostatečně vymezenému skutku ve výroku rozhodnutí a změně rozhodnutí v neprospěch žalobce, a pod bodem XII., týkající se procesních pochybení v řízení o přestupku. Ostatně je patrné, že žalobce si svou nepřesnost při formulaci žalobních námitek následně uvědomil, a v replice ze dne 9. 2. 2018 se již zaměřil výhradně na vady napadeného rozhodnutí.

Dále soud v souladu s žalovaným uvádí, že odpovědnost za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen příslušník vyúčtovat, upravená v § 96 zákona o služebním poměru, je odpovědností zvláštní, u níž se neuplatní ustanovení o obecné odpovědnosti příslušníka za škodu (srov. § 95 zákona o služebním poměru). Předpoklady pro vznik této odpovědnosti jsou: i) ustanovení příslušníka na služební místo, s nímž je spojena povinnost převzít hodnoty, ii) vznik škody ve formě schodku na svěřených hodnotách, které je příslušník povinen vyúčtovat, iii) zavinění příslušníka, které se presumuje a bezpečnostní sbor je příslušníkovi neprokazuje.

Ohledně první z podmínek soud odkazuje na písemnost založenou ve správním spise nazvanou „popis pracovního místa (pracovní náplň)“ ze dne 1. 1. 2012, č. j. KRPA-147-20/ČI-2012-000007 (dále jen „Popis pracovního místa“), dle níž na sebe žalobce převzal „hmotnou odpovědnost za hodnoty svěřené k vyúčtování (pokutové bloky, automobilová, spojovací a operativní technika, platební terminál)“, jak vyplývá s bodu 02.03 Popisu pracovního místa.

K druhé podmínce soud uvádí, že s ohledem na obsah správního spisu (zejména rozhodnutí o přestupku, protokol o vyšetření škodní události a hlášení škodní události) byl prokázán vznik schodku na svěřených hodnotách ve výši 7 700 Kč. Výše schodku ostatně není mezi stranami sporná, neboť žalobce v průběhu správního řízení i v podané žalobě uznával, že mu neznámá osoba odcizila finanční prostředky ve výši 7 700 Kč. Žalovaný rovněž vysvětlil, že podle kontroly pokutových bloků ze dne 15. 6. 2016 měl mít žalobce u sebe celkově částku 14 300 Kč, nadřízenému odvedl částku 4 400 Kč s tím, že zbytek, tj. částku 9 900 Kč má uloženou ve své šatní skříňce. Na místě však zjistil, že má v peněženice pouze 2 200 Kč a 7 700 Kč mu někdo odcizil.

Konečně k třetí podmínce soud uvádí, že s ohledem na formulaci § 96 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyli povinni prokázat žalobcovo zavinění, neboť toto zavinění se presumuje. Přitom platí, že příslušník má možnost vyvinění, tj. zproštění se odpovědnosti, pokud prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění. Žalobce v této souvislosti podrobně popsal, že dle jeho názoru byla jím zvolená úschova do šatní skříňky bezpečnější, než k tomu určený prostor ve schránce nacházející se v instruktážní místnosti. Soud sice souhlasí se žalobcem, že uložení finančních prostředků do šatní skříňky lze považovat za bezpečnější řešení než např. zmiňované uschování do volně přístupné zásuvky. Ani taková skutečnost však sama o sobě žalobce nezbavila odpovědnosti za vznik schodku. Žalobce ohledně okolností

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

krádeže uvedl, že mu byly odcizeny finanční prostředky ze skřínky, s níž dosud nezjištěná osoba manipulovala takovým způsobem, že se jí ji podařilo „rozviklat“ a vytvořit tak mezeru o šířce cca 10 cm a skrze ni finanční prostředky odcizit. O této skutečnosti není v řízení sporu, a proto soud neshledal nezbytné provést důkaz Protokolem o vyšetřování krádeže, který žalobce navrhl právě k prokázání skutkových okolností, za nichž byly finanční prostředky odcizeny.

Dle § 96 odst. 2 zákona o služebním poměru a čl. 2 odst. 3 závazného pokynu bezpečnostní sbor přidělil žalobci schránku pro uložení pokutových bloků a vybraných finančních prostředků, tj. vytvořil podmínky pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami. Z obsahu správního spisu vyplývá, že se jednalo o plechové uzamykatelné schránky, které se nacházely v instruktážní místnosti sloužící mj. ke skladování munice. S ohledem na tyto skutečnosti shledal soud jako účelovou žalobní argumentaci, dle níž žalobce vyhodnotil šatny jako bezpečnější prostor pro úschovu finančních prostředků. Žalobcův názor je čistě subjektivní povahy a jeví se jako zcela nepravděpodobné, že by šatní skřínky skýtaly vyšší ochranu oproti zabezpečeným schránkám nacházejícím se v místnosti mající parametry pro skladování zbraní. O nedostatečné bezpečnosti šatních skříněk dle soudu svědčí již samotný fakt, že se pachatel podařilo odcizit finanční prostředky prostým „rozvikláním“ šatní skřínky. V této souvislosti je rovněž nerozhodné, zda se bezpečnostní sbor rozhodl dle žalobcova tvrzení bezpečnost instruktážní místnosti ještě více posílit oproti dřívějšímu stavu.

Soud proto uzavírá, že bezpečnostní sbor v souladu se svou zákonnou povinností žalobci vytvořil podmínky pro úschovu svěřených hodnot, a pokud žalobce této možnosti nevyužil, nemůže s úspěchem namítat, že k odcizení svěřených hodnot došlo bez jeho zavinění. Na této skutečnosti nemůže nic změnit žalobcovo subjektivní tvrzení, že šatní skřínky zajišťovaly bezpečnější úschovu svěřených hodnot, a proto soud nepřikročil k provedení navržených svědeckých výpovědí, neboť by nebyly způsobitelné ovlivnit výsledek řízení. Ostatně žalobce svůj návrh nikterak nekonkretizoval a neuvedl jména osob, které by mohly jeho tvrzení dosvědčit.

Konečně se soud zabýval otázkou interpretace čl. 9 odst. 1 závazného pokynu a ani v této části neshledal žalobu důvodnou. V řešeném případě je stěžejní znění věty páté čl. 9 odst. 1 závazného pokynu, dle níž „obdobně postupuje úřední osoba, pověřený nebo určený pracovník i v případě ztráty, odcizení nebo zničení již vybraných finančních prostředků za uložené blokové pokuty“. Soud sice souhlasí se žalobcem, že tato věta upravuje postup při ztrátě, odcizení nebo zničení vybraných finančních prostředků a výslovně nestanoví preventivní povinnost při manipulaci s finančními prostředky jako věta prvního daného článku („úřední osoby, pověřený nebo určený pracovník manipuluje s převzatými pokutovými bloky tak, aby nedošlo k jejich ztrátě, odcizení, poškození nebo zničení“). Z logického výkladu čl. 9 odst. 1 závazného pokynu však bez pochyby vyplývá, že pokud má pracovník povinnost předcházet ztrátě pokutových bloků, tuto povinnost má i ve vztahu k již vybraným finančním prostředkům. Bylo by zcela proti logice daného článku, pokud by byl stanoven přesný postup při ztrátě, odcizení, poškození nebo zničení finančních prostředků, avšak daná osoba by nebyla povinná těmito nežádoucími situacím předcházet. Nadto čl. 9 odst. 1 závazného pokynu je podzákonnou normou vycházející z § 96 zákona o služebním poměru, který zakotvuje odpovědnost za schodek vzniklý na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

svěřených hodnotách, jimiž jsou zejména hotovost, ceniny, zboží nebo zásoby materiálu. Pokud tedy příslušník odpovídá za schodek na svěřených finančních prostředcích, je zřejmé, že má rovněž povinnost předcházet odcizení těchto prostředků. Konečně soud poukazuje na samotný název závazného pokynu, který zní „závazný pokyn policejního prezidenta č. 190 ze dne 7. 12. 2012, kterým se upravuje postup při manipulaci s pokutovými bloky a finančními prostředky vybranými v blokovém řízení a kterým se mění závazný pokyn policejního prezidenta č. 221/2011, kterým se upravují některé postupy v řízení o přestupcích“, z něhož též vyplývá povinnost řádné manipulace s finančními prostředky vybranými v blokovém řízení.

Závěrem soud dodává, že nepřistoupil ani k navřenému snížení či upuštění od uložené sankce, neboť jak bylo uvedeno výše, předmětem nynějšího řízení není rozhodnutí o kázeňském přestupku, ale naopak rozhodnutí, kterým byla řešena náhrada škody, za níž žalobce odpovídá. Pro postup podle § 65 odst. 3 s. ř. s. proto v tomto řízení není dán prostor.

VI. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. 3. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.